

Гладкият сив корпус се плъзгаше по топлите води на Филипинско море със скорост двайсет и пет възела. Двигателите ръмжаха, катерът пореше влажния нощен въздух.

Съдът плаваше в нарушение на международното право и потъпкваше поне един международен договор, но мъжете на борда това не ги интересуваше. С техническите, правните и дипломатическите подробности се занимаваха други хора, седнали в удобни кожени столове под окачени на стените рамки с дипломите им от престижни университети.

Бързоходният катер за специални операции “Марк 5”, разработен специално за тюлените, бе фаворитът на командосите при провеждане на нощни операции. Беше дълъг двайсет и пет метра, но “газеше” едва метър и половина с пълен товар. Задвижван от реактивни двигатели, катерът можеше да маневрира много близко до брега.

Петима души с черни пилотски шлемове и уреди за нощно виждане стояха зад четирите картечници 50-и калибър и 40-милиметровия гранатомет. Други осмина, облечени в камуфлажни дрехи и с широкополи камуфлажни шапки, седяха в десантната лодка, готова да се отдели от “Марк 5”, и проверяваха вече сигурно за десети път

екипировката и оръжието си. Лицата им бяха покрити с ивици зелена и черна камуфлажна боя.

Лейтенант Джим Деволис огледа своята група тюлени, докато мъжете правеха последната проверка. Много пъти ги беше наблюдавал и странно защо, винаги му напомняха на маймуни, които се пощят едни други в зоологическата градина. Те подробно оглеждаха коланите и ремъците на щурмовите елечета, проверяваха дали всичко е здраво закрепено и дали гранатите са в изправност.

Комуникационното оборудване също беше препроверено няколко пъти. В очилата за нощно виждане на всички бяха поставени нови батерии. Скъпите оптични уреди бяха опаковани във водонепроницаеми джобове, прикрепени към щурмовите елечета. Върху цените на оръжията бяха нахлузени презервативи, за да не влиза в тях пясък.

Местата около пълнителите и отворите за изхвърляне на гилзите бяха покрити със специален херметичен силикон. Единственият човек, който тази нощ щеше да носи раница, беше медикът на групата, а Деволис страшно много се надяваше да не се прибъгва до неговата помощ. Групата пътуваше късно през нощта. Никаква храна, само по две блокчета с повишено калорийно съдържание за всеки. Планът беше да влязат и излязат преди изгрев. Както тюлените обичат.

Когато стигнаха до морската граница, напрежението в групата нарасна. Деволис беше доволен, че празните приказки между подчинените му са стихнали. Беше време всички да станат сериозни. Наведе глава и я обърна леко настрани, за да отпие от мундщука на неопреновия резервоар с прясна вода. Това количество трябваше да им стигне за два дни. Снабдяването на организма с вода преди акция в тази част на света беше от ключово значение. Дори нощем температурата беше около трийсет градуса, влажността също беше висока. Единственото, което им помагаше да не се потят под камуфлажните облекла, беше въздушната струя, създавана от катера, който пореше вълните с двайсетина възела. Веднъж щом стигнеха до брега обаче, нещата щяха да се променят. Предстоеше им около четири километра ходене, и то през гъста тропическа джунгла. Всеки щеше да отслабне с два до пет килограма само от ходенето.

Твърда ръка стисна Деволис по рамото. Той се обърна. Беше капитанът на кораба.

- Остават две минути, Джим. Пригответи момчетата си. Деволис кимна. Очите му проблеснаха на фона на покритото с камуфлажен крем лице.

- Благодаря ти, Пат.

Двамата мъже бяха тренирали този тип проникване стотици пъти в Коронадо, Калифорния, в щаба на Военноморска група за специални операции 1.

- Не ме изоставяй – добави Деволис, широко усмихнат. Капитанът също се усмихна - като човек, който е уверен в професионалните си възможности и разбира от работата си.

- Ако ме повикаш, ще се появя с бълващи огън оръдия.

- Така те харесвам!

Деволис кимна и се обърна към мъжете си. Вдигна ръка и с насочен нагоре показалец описа кръг. Тюлените скочиха. Катерът намали до пет възела.

Освен че беше изключително бърз, “Марк 5” разполагаше с удобна задна палуба, която позволяваше от катера да се спускат и да се приемат малки лодки, без той да спира. Мъжете хванаха от двете страни гумената десантна лодка с извънбордов двигател с мощност 40 конски сили и я отнесоха до рампата на кърмата. Спряха на ръба и поставиха лодката на долната платформа. Един от екипажа на “Марк 5” държеше въжето на лодката, докато всички тюлени се качиха в нея. Осемте мъже се хванаха здраво за дръжките вътре. Един по един всеки от тях показва стиснат юмрук с вдигнат палец - знак, че са готови.

В слушалките прозвуча команда за спускане и човекът от катера хвърли въжето в лодката. Втори член от екипажа помогна на колегата си да избути черната гумена лодка по рампата. Тя се разлюля в разпенения килватер.. Мъжете останаха легнали на дъното, вслушани в ръмженето на катера, докато той се отдалечаваше от тях. Никой не искаше “Марк 5” да се върне преди уреченото време или ако не им беше необходим. Те с нетърпение очакваха да пристъпят към изпълнението на мисията. Не знаеха, че на хиляди километри оттук някой бе извършил предателство.

1.

Анна Райли се унасяше под топлите лъчи. Бронзовата ѝ кожа блестеше от крема против изгаряне. Откъм морето духаше лек ветреца. Седмичната беше страхотна. Нищо друго - само ядене, слънце, секс и спане. Идеалният меден месец. В малък курорт на един отдалечен карибски остров, в самостоятелна вила, с басейн и плаж. Абсолютно спокойствие. Нито телевизия, нито телефони, нито вестници. Само двамата.

Тя отвори очи и погледна сватбения си пръстен. Усмихна се. Радваше се като ученичка. Пръстенът беше целия от платина, с инкрустиран диамант. Не много голям, не много

малък. Най-важното обаче беше, че ѝ го беше подарил подходящият мъж. Мъжът на нейните мечти.

Тя вече официално се наричаше госпожа Анна Рап. Той малко се изненада, когато Анна прие неговата фамилия, без много да спори. В края на краищата тя беше феминистка с определени либерални възгледи. Но можеше да бъде и старомодна романтичка. Нямаше човек, когото да уважава повече от него. За нея беше въпрос на чест да сподели фамилията му. Искаше целия свят да разбере, че са едно семейство. Освен това тя можеше да бъде и много прагматична. Не искаше след време всеки от внуците ѝ да носи няколко фамилии едновременно.

Професионално обаче щеше да запази моминското си име. Като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом тя вече беше получила признание. Мич нямаше нищо против подобен компромис.

Удивително как цялата сватба мина като по мед и масло. Всичките приятелки на Райли бяха имали разпавии с годениците си, с майките или със свекървите. Анна винаги си беше мечтала да се венчае в църквата “Света Анна” в Чикаго. Там се бяха оженили родителите ѝ, там бе кръстена и бе приела първото си причастие. Но след като се сгодиха, тя осъзна, че Мич не гледа много ентузиазирано на тази идея. Не че се възпротиви. Каза ѝ,

че щом иска голяма сватба в Чикаго, ще я има. Така и стана. Само дето той не можа да скрие от нея колко е изнервен и притеснен.

Мич Рап не обичаше да бъде в центъра на вниманието. Беше работил като таен агент на ЦРУ от двацет и две годишната си възраст. В някои среди бе известен като наемен убиец.

В месеците преди женитбата им, докато течаха слушанията в Сената за утвърждаването на сегашния шеф на Мич в ЦРУ, един от членовете на Комисията по разузнаването беше разгласил историята на Мич пред медиите в опита си да осуети избирането на Айрини Кенеди за директор на Централното разузнавателно управление. Президентът се беше обявил в защита на Кенеди и Рап и тогава истината бе изнесена в средствата за масова информация. Президентът разказа как Рап е ръководил екип командоси дълбоко на територията на Ирак, за да не позволи на Саддам Хюсеин да се сдобие с ядрено оръжие. Президентът нарече Рап “най-важният човек в борбата на Америка срещу тероризма” и не след дълго политиците започнаха да се редят на опашка, за да се ръкуват с него.

Рап беше огрян от светлината на прожекторите и това не му се отрази добре. Оцелявал години наред благодарение

на способността си да се придвижва незабелязано от град в град и от страна в страна, изведнъж се бе оказал известен като филмова звезда. Репортери и фотографи непрекъснато го преследваха. Отначало той опита да се разбере с тях по човешки. Малцина се вслушаха в думите му. Тогава се случи така, че неколцина търсачи на медийни сензации осъмнаха със счупени носове. Останалите разбраха намека.

Имаше и друго, което тревожеше Рап. Сега той беше мишена. Всеки терорист от Джакарта до Лондон знаеше кой е той, как изглежда. За главата му бяха определени парични награди. Бяха му издадени ислямски религиозни присъди не един и двама фанатици биха дали живота си, за да го унищожат.

Рап непрекъснато се притесняваше за безопасността на Анна и дори веднъж я беше попитал дали наистина е готова цял живот да се озърта за заплахи. Тя твърдо я посъветва повече да не я обижда с подобни въпроси. Той устоя на обещанието, но не спря да се тревожи. Взе някои сериозни мерки - купи БМВ, направено по поръчка, с бронирани стъкла, подсилен с кевлар корпус и непробиваеми гуми. Предстоеше им да купят къща с парцел от осемдесет декара в покрайнините на Вашингтон, във Вирджиния. Анна неколkokратно го беше питала с

какви пари плащат всичко това, но Рап винаги отбягваше отговора с шеги или като сменяше темата. Тя знаеше, че съпругът ѝ е човек с големи възможности, и в крайна сметка си казваше, че е по-добре някои неща да не ги научава.

Когато планираха сватбата, Рап извади дълъг списък със съображения за сигурност, които трябва да бъдат взети предвид. Докато седмиците минаваха, Анна разбра, че той просто няма да може да се отпусне и да се радва на сватбата, ако тя бъде прекалено голяма. Тогава взе решение да направят малка церемония само със семействата и най-близките им приятели. Новината беше приета добре от Мич.

Събитието се състоя там, където се бяха запознали. В Белия дом. Цялото семейство на Анна - майка ѝ, баща ѝ, братята и снахите ѝ, седем племенници - всички присъстваха. Единственият жив роднина на Мич, брат му Стивън, беше негов кум. Кума беше най-добрата приятелка на Анна, Лиз О' Рурк. Доктор Айрини Кенеди и неколцина от приятелите на Рап от ЦРУ също бяха поканени, както и някои от колегите на Анна. Отец Малоун от църквата "Света Анна" беше специално доведен от Чикаго, за да ги венчае, а президентът и първата дама се оказаха перфектни домакини. Президентът Хейс използва

значителното си влияние, за да не бъде отразена сватбата по вестниците или по телевизията. Решено беше, че е по-добре самоличността на госпожа Рап да остане скрита за медиите.

Гостите отседнаха в хотел "Хей Адамс", близо до Белия дом. Празнуваха до късно през нощта, след което булката и младоженецът бяха закарани от Тайните служби до летището за вътрешни полети "Рейгън". Там се качиха на частен самолет и отлетяха за този остров. С любезното съдействие на ЦРУ те пътуваха под фалшивата самоличност на Трой и Бетси Харис.

Анна се изправи в шезлонга и погледна към плажа.

Съпругът ѝ излизаше от водата. Смуглата му кожа бе потъмняла още повече на тропическото слънце. Макар прехнърлил трийсетте, беше в страхотна форма.

Райли вече бе започнала да свиква с белезите по силното тяло на любимия си - трите от огнестрелни рани: един на крака му и два на корема, грубия белег, прорязал рамото, дългата следа от нож на десния хълбок и оня, с който много се гордееше. Оня, който непрестанно му напомняше за мъжа, когото се беше заклел, че ще убие, когато се бе посветил на каузата на антитероризма. Белегът се простираше по цялата лява страна на лицето му, от ухото до челюстта. Пластичните хирурзи го бяха превърнали в

тънка линия, но по-важното за Рап беше, че мъжът, направил този белег, е мъртъв.

Рап се приближи до нея, от банските му гащета капеше вода, и се усмихна.

- Как я караш, скъпа?

- Чудесно. - Тя му протегна ръка. - Тъкмо подремвах.

Рап се наведе и я целуна, след което, без да каже нищо, скочи в малкия басейн. Излезе на повърхността и подпря ръцете и брадичката си на ръба.

- Готова ли си да се върнеш утре?

Тя поклати глава и сви устни като за целувка.

Рап се усмихна. Тя наистина го правеше много щастлив.

Беше умна, забавна и ослепително красива. Понякога беше доста нахакана, но една жена, с която той щеше да споделя живота си, трябваше да може да се доказва. Иначе връзката им би се разпаднала.

- Е, тогава ще трябва да останем малко по-дълго - отвърна той.

Тя отново поклати глава.

Рап отиде до пълния с лед съда, в който държаха бутилките бира. Усмихна се сам на себе си. Тя блъфираше. Трябваше да се върне на работа в телевизията. Ако зависеше от него, Анна щеше да напусне. Публичните изяви представляваха голям риск. Но тя сама трябваше да

стигне до този извод. Не искаше да я принуждава да се отказва от кариерата си заради него. Единствената му утеха беше, че сегашното ѝ назначение в Белия дом означаваше, че съпругата му се намира близо до дузина добре въоръжени и превъзходно обучени агенти.

- Искаш ли бира, скъпа?

- Да, може.

Рап отвори запотена бутилка за Анна, сетне отвори една и за себе си. Вдигна бирата за на здравица и изчака съпругата му да стори същото. Двете бутилки се чукнаха и издрънчаха.

- За нас - каза Рап.

- За нас - повтори тя усмихната.

Двамата отпиха и Рап добави:

- И за много сладки здрави бебета.

Анна се засмя и вдигна два пръста.

Рап поклати глава.

- Поне пет.

- Ти си луд! – прихна Анна.

- Никога не съм го отричал.

Заговори за бъдещето, за децата, какви имена ще им изберат и какво ще правят, ако някое хлапе се окаже упорито и вироглаво като тях двамата. Рап се въздържа да ѝ дава съвети как да постъпи с работата си, когато роди.

**Знаеше, че Анна само споделя с него, не очаква той да я
напътства.**